

Cartoon: Peter Bosteels.

Hippocampus

Hij zou wel komen, had zijn moeder gezegd. Hij geloofde haar. Hij keek wel iedere avond in de brievenbus en vroeg hij haar of ze hem niet vergeten waren. Op de derde morgen vroeg hij haar of ze niet wilde bellen. Nee, hij moest nog even geduld hebben.

Veel te vroeg om naar school te gaan, stond hij de volgende dag op. Hij wou de postbode opwachten om hem te vragen of ze hem niet vergeten waren. Maar hij had ook deze keer niets bij. Althans niet voor Skubba. Zou hij het nakend weekend moeten doormaken zonder dat hij hem had? Skubba had met Fred afgesproken dat ze hem samen zouden lezen. Hij had Fred zelfs beloofd dat hij zou wachten met hem

te lezen tot ze samen waren. Hij mocht wel de voor- en achterkant bekijken, maar hij zou hem niet doorbladeren. Maar als hij niet in de bus zat, dan zouden ze hem niet kunnen lezen. Toen Fred die zaterdagochtend vroeg aanbelde was hij er nog steeds niet.

De vrienden genoten wel van het ontbijt die moeder klaargemaakt had. De warme chocolademelk smaakte met dit koude weer.

Welke duikavonturen zouden ze vandaag beleven?

Op het moment dat ze plannen voor de dag begonnen te smeden, kwam mama met een doorzichtig pakje in de keuken. Ze legde het op tafel en zei verder niets.

Onmiddellijk begrepen onze vrienden wat er voor hen lag.

In hun teleurstelling waren ze vergeten dat op zaterdag de postbode met de krant langs komt. Ze waren vergeten de brievenbus te controleren. Terwijl ze ronduit prattend aan de ontbijttafel zaten, was mama naar buiten gegaan om de krant te halen. En daar lag hij nu. Voor hen. Op de tafel.

Beiden keken ze er naar alsof het een schat was. Pas toen moeder vroeg of ze het plastic moest verwijderen, durfden ze hem aanraken.

Voorzichtig scheurden ze de folie die er rond zat om hem te beschermen.

Letter voor letter ontfutselden ze zijn geheim.

H I P

Nella had er al over verteld.

P O C

Ze hadden er al een gezien en erin gebladerd. Maar deze was ...

A M P

... hun eerste, eigen exemplaar.

U S

Van hen!

Op de cover stond een foto van een enorme haai. "Dat is een walvishaai", vertelde Fred. Skubba vond het een prachtig dier. Bij iedere pagina vond Fred iets nieuws.

Bij iedere pagina droomde Skubba van ongelofelijke avonturen.

Ze durfden de pagina's amper om te draaien, uit schrik de vorige te verliezen. Soms besloten ze om naar een bepaalde pagina terug te bladeren. Het was een werk van uren. Een wandeling door een wondere wereld. De teksten waren voor Skubba veel te moeilijk, maar de foto's vertelden genoeg. Fred las wel alle artikels en bleef maar noteren wat hij nog moest opzoeken.

En dan plots. Hun adem stokte. Wat was dat? Ze konden het niet geloven.

De verhalen van ... Skubba en Fred.

Ze stonden in hun favoriet blad. Zij!

Wie schreef een verhaal over hen? ■

PATRICK VAN HOESERLANDE